

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκτορον δὲ τοῦ Ἐκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχεθὲν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμογενείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοῦ παιδῶς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφνου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.—12

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαΐου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 12

Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 84]

I

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ διηγηθοῦν εἰς τὸν κ. Μορδάς τὰ κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ τοξεύματος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφιέρωσιν ὅλην του τὴν πρωΐαν ὁ Ρολάνδος. Ἐγένετο μάρτυς αὐτῆς, περιπατῶν κατὰ μῆκος τῶν βράχων, οἱ ὅποιοι σχηματίζουν κορωνίδα ὑπεράνω τῆς ἀκτῆς.

«Τί θὰ κάμωμεν μ' αὐτὸ τὸ παιδί;» εἶπεν ἐπιστρέψας εἰς τὸ οἶκμα πρὸς τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν.

«Ἵπομονή!» ἀπήντησεν ἐκείνη, βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης ταραχῆς. «Μὴν πένης τόσοσ τραγικὰ τὰς φαντασιοληξίας ἐνός νέου, πλέον ἢ ἡμαγρίου».

— Εἶδες, Θηρεσία, ὅταν ἦλθες, εἰς ποίαν κατάστασιν εὕρισκετο ἡ οἰκία μου, πόσον ἀτακτος ἦτο ἡ ζωὴ μου, πόσον καρημελημένη ἡ ἀνατροφή τῆς Εὐτυχίας. Μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ κόπον, κυρίως χάρις εἰς σέ, τὰ ἐδιορθώσαμεν ὀλίγον τὰ πράγματα καὶ ἐπηγάναμεν καλά. Ἦλθε τώρα ὁ Ρολάνδος νὰ μας κάμῃ πάλιν ἀνω-κάτω. Εἶδες ἐκεῖ ἱστορίας ποῦ μας κάμνει; Πολλὰς φορές λείπει ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κάμνει ἀνοησίας ἐπὶ ἀνοησιῶν, μοῦ διώχνει τὰς πέρδικας, κυνηγῶν αὐτὰς μὲ τὸ ἄλογόν του στήνει παγίδας διὰ τὰ ἄλλα θυράματα, ἐναντίον παντὸς νόμου κοροϊδεύει χωροφύλακας καὶ ἀγροφύλακας ἢ διαγωγὴ αὐτὴ εἰς χώραν πολιτισμένων, διαγωγὴ ἀξία κανενὸς δάσους τῆς Ἀμερικῆς, θὰ τον φέρῃ καμμίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ παίζει ἡ μητέρα του. Ἀντὶ νὰ συμπράξῃ μαζί μου δὲα νὰ τον ἐκπολιτίσωμεν ὀλίγον, ἐκείνη ἀπεναντίας τον ἐνθαρρύνῃ, δεκνύουσα ἐνδιαφέρον πρὸς τὰς πράξεις του καὶ διηγουμένη τοὺς ὠραίους τοῦ ἄθλους. . . Τοῦλάχιστον ἡ Εὐτυχία κρίνει φρονιμώτερον τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὅποιος εὐτυχῶς, ἐκτός τοῦ Μαξίμου ὅστις διασκεδάζει μαζί του, δὲν κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Μπρεβάλ.

— Σοῦ ἐπαναλέγω, ἔχεις ἀνάγκη ὑπομονῆς αὐτὰ δὲν διορθῶνται ἀμέσως. Ἄλλως μὲ τὸν υἱὸν τῆς συζύγου σου δὲν εἶσαι διαπαντὸς συνδεδεμένος. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ ζήτημα κατὰ μέρος. Ἄς συνομιλήσωμεν μᾶλλον περὶ τῆς Κοραλίας, τῆς ὁποίας προφέρων τὸ ὄνομα, μοῦ ἠνοιξες τὴν καρδίαν σου.»

Ἐὼ ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ἐστάθη πρὸς στιγμὴν δισταζούσα, κατόπιν ἐπανελάβε βραδέως:

«Ἐξεπλήρωσες καλῶς τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά σου;

— Προσπάθησα, σὲ βεβαίω, νὰ παράσχω εἰς τὴν σύζυγόν

«Μετὰ τὴν συναυλίαν διαρραγισθὴ χορὰς» (Σελ. 91, στ. α')

μου σοβαρὰς ἀπολαύσεις. Ἡ προσπάθεια ὅμως ἦτο τόσοσ δύσκολος, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ παραιτηθῶ αὐτῆς. . . ἔσπευσα ἴσως.

— Εἶνε, βλέπεις, εὐκολώτερον, ἀπήντησεν ἡ Θηρεσία πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, νὰ γλύψῃ καεῖς τὸ σκληρότερον μάρμαρον ἢ τὴν πέτραν, ἢ ὁποία τρίβει ἄλλα καὶ αὐτὴ τέλος πάντων ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχιτέκτονος, φθάνει νὰ ἠξεύρῃ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.

— Όποτε, εάν εννοώ καλώς την παρομοίωσίν σου, εγώ δεν ήξευρα να την μεταχειρισθώ.

— Ας παύσω να όμιλώ δια μεταφορών. Άγαπητέ μου Γάστρω, σου έλειψεν εύθως εκ άρχής το θάρρας νάντισταθής και να επίμενης κατά του άσθενούς και ώραίου πλάσματος, τδ όποϊον ύπερηγάπας. Δέν είσαι ό πρώτος ό όποϊος το έπαθεν, ό όποϊος ύποφέρει εκ παρομοίας αιτίας.

— Υποφέρω σκληρώς, πιστεύσε με! Φαντάσου, Θηρεσία, τί θα έγινόμην άν δεν είχα σε! Όποια εύτυχία δια την θυγατέρα μου να μορφωθί ύπό την διδασκαλίαν σου!

Κατά τδ ύπόλοιπον τής συνδιαλέξεως ή δεσποινίς Θηρεσία έδωκεν εις τόν αδελφόν τής μερικώς συμβουλάς πρακτικής, περί τής διαγωγής τήν όποιαν ώφειλε να τηρήση άπάντι του Ρολάνδου.

Η συνδιαλέξις αύτη έγινετο εις τι ευρύ δωμάτιον του δευτέρου πατώματος. Δύο πελώρια παράθυρα, διέχονον έν αύτω φως τόσον ζωηρόν, ώστε πρό του ένδς εξέτεινετο παραπέτασμα εκ καναδίνου ύφάσματος, ενώ τδ άλλο ήνοιγέτο ένώπιον ένδς εξώστου.

Ο έξώστως ούτος, καταστόλιστος εκ των άνθών, τδ όποια εκαλλιέργουν αί μαύροι, είχε θέαν ώραιότατην. Έφαινετο εκείθεν τδ Σαιν-Μαλώ, με τδ γρανίτινα τείχη, τδ πέλαγος, ή σμαραγδίνη ακτή. Όμιλούσα ή δεσποινίς Θηρεσία είχε πληρώσει εκεί, επίκητοσα τδ φυσήματα τής θαλασσός αύρας, δια να δροσίση τδ φλέγον τής μέτωπον.

Από τινος καιρού ύπόκειται εις σποτιδιναίσις και έχει εϊπέρ ποτε ανάγκην καθαρού άερος. Τήν ήκολούθησεν εις τόν έξώστην ό αδελφός τής και όλίγον κατ' όλίγον ή συνομιλία των άφήκε τδ σημερινά και άνήλθεν εις τας πλέον μεμακρυσμένας αναμνήσεις του παρελθόντος. Όμιλουναν περί των γονέων των και κατά πρώτην φραν ό κ. Μορδάς εξέπληγει διάτην όμοιοτητα, τήν όποιαν, γηράσκουσα ή δεσποινίς Θηρεσία είχε προς τήν μητέρα των.

«Τα χαρακτηριστικά δεν εινε τα ίδια, ελεγε καθ' εαυτόν, άλλ, αποκρίνου την αύτην αγνότητα τήν όποιαν είχε και ή φυσιογνωμία τής μητρός μου, τήν τελευταίαν φορά πού τήν είδα.»

Ο κώδων ανήγγειλε τδ πρόγευμα και συνήθροισεν όλους τούς κατοίκους τής Μανωλίας εις τδ εστιατόριον. Η συνομιλία των κορασιών ήτο ζωηρά, εις αύτην έλαδον μέρος και οι μεγάλοι και τδ γεύμα παρήλθεν έν φαιδρότητι, χωρίς να άνθυμηθί κανείς τας πρώϊνας συγκινήσεις.

Κατόπιν συνήθροισθησαν όλοι εις τδ δωμά όπου εκ του προχείρου ιδρύθη έν αληθες καλλιτεχνικόν εργαστήριον. Έπρόκειτο να τελειώσουν τας ανθοδέμας

και τούς στεφάνους, τούς όποϊους είχαν άρχιση από τής χθές, δια τήν ανθοκόσμησιν του μέρους όπου θα έγένετο ή διανομή των βραβείων του σχολείου των Καλογοριών. Η κυρία Μορδάς συνέρραπτεν άνθη και φύλλα, άκουουσα τόν υϊόν τής αναγινώσκοντα σελίδας τινος του Λογκφελδου, έν γαλλική μεταφράσει. Ο νεανίας ήσθάνετο τας ώραιάς σελίδας του μεγάλου άμερικανού ποιητού, εκ του ποιήματος ή Εύ α γ γ ε λ ι κ ή, περιγράφοντος τόν καναδικόν βίον, και ή φωνή του επαλλεν εκ συγκινήσεως, ή δε φυσιογνωμία του, σοβαρά τώρα και ώραία, άπετέλει αντίθεσιν προς εκείνην, τήν όποιαν είχε τδ πρώϊ, όταν τον παρετήρει δια των διοπτρών του ό κ. Μορδάς, καταγινόμενον εις τούς όθλους του.

Η Άλίκη το παρετήρησε προς τήν Εύτυχιαν, ή όποια απήντησεν «Εϊνε αρκετός καιρός τώρα που παρατηρδ ότι ό Ρολάνδος εύχαριστεϊται νάνογινώσκη βιβλία και μάλιστα ποιήματα. Όπως και σύ.»

Τδ όντι ή δεσποινίς Ροσμπριζέ ήγάπα άν όχι περισσότερον τής μάμμης τής, τούλάχιστον όσον εκείνη, τόν ρυθμόν των στίχων, τήν ποιήσιν. Η μήμητ της ήτο πλήρης αποσπασμάτων εκ των ήγαπημένων της συγγραφέων, άλλα σπανίως τα άνεκοίνου προς τας φίλας τής, εκ φόδου, όπως ελεγε, μήπως όλίγον κατ' όλίγον περιπέση εις τήν παράδοξον μανίαν τής μακαρίτιδος μαρκησίας.

Αί ανθοδέμας και οι στεφάνοι ετέλειωσαν ένωρίς και έλθούσαι τας παρελάδον νεαράς τινος μαθήτριας των καλογοριών. Μετ' όλίγον εκρέμαντο επί των λευκών σινδωνών, αί όποια έσχημάτιζον τήν περιούγην αυτοσχεδίου τινος αϊθούσης έν τή αλλη του καταστήματος.

Είς τδ βάθος τής αϊθούσης ταύτης ύπήρχεν έν ίκρίν επί του όποϊου θα παριστάνετο μία κωμωδία ύπό των μεγαλύτερων μαθητριών. Όλοι οι κάτοικοι τής Μανωλίας είχαν ύποσχεθί να παρευρεθούν εις τήν τελετήν. Και όλοι, μετέβησαν εκεί τήν προδιορισμένην ώραν, εκτός του κ. Μορδάς και του Ρολάνδου οι όποιοι διεκήρυσαν, καθείς χωριστά, ότι ή παρουσία των δεν ήτο απολύτως απαραίτητος από τής άρχής. Ο τελευταίος μάλιστα, άφ' ου έστυσθη να μη τω κρατήσουν θέσιν ιδιαιτέραν, διότι άπεστρέφετο πολύ τας επίδειξεις, μετέβη να καθήση εις τδ κοίλον ένός βράχου.

Τδ κύμα, θραυόμενον επί του γρανίτου, άπετέλει δι' αυτόν άρμονίαν πολύ προτιμωτέραν εκείνης τήν όποιαν αί φωναι των μαθητριών παρείχον τήν ίδιαν ώραν εις τήν οικογένειάν του. Μία εξ αυτών, χωρική νεάνις από τδ Σαιν-Ένογκά, ή μεγαλύτερα των μαθητριών, επρόκειτο να απαγγείλη έν άπόσπασμα

εκ τής Έσθ ή ρ, τής τραγωδίας του Ραχίνα. Τήν προηγουμένην ήμέραν, ή Εύτυχία και ή Άλίκη προσεπάθησαν να τη δώσουν μερικά μαθήματα άπαγγελίας, και δεν έμειναν δυσηρεστημένοι εκ του άποτελέσματος των προσπαθειών των. Όθεν έστενοχωρούντο και αί δύο μη βλέπουσαι έρχόμενον τόν κ. Μορδάς εις τδ μέρος εκείνο του προγράμματος.

Άλλα τί καλά που εκαμε να μη έλθη! Η μαθήτρια άνήλθεν επί του ήκτριου και ήρχισε συγκεκινωμένη τήν άπαγγελίαν. Ο Θεός να τήν κάμη άπαγγελίαν! Οι ώραϊοι στίχοι του ποιητού εξήρχοντο από τδ στόμα τής ό εις κατοπιν του άλλου, χωρίς χρωματισμόν, χωρίς διακοπήν, ώστε μόλις ήδύνατό τις να συλλάβη τήν έννοιαν. Η νεάνις δεν έσταμάτα σχεδόν ούτε δια να πάρη τήν άναπνοήν τής. Κρίμα! δια τδ μαθήματα πήγαν χαμένα.

Η μηχανή, άπαξ χορδισθείσα, θα έφθανεν έως τδ τέλος, όταν επήλθεν έν επεισόδιον άρκετά διακαδαστικόν. Μόλις είχε απαγγείλη τούς στίχους, τούς όποϊους ό ποιητής θέτει εις τδ στόμα του Μαρδογαίου:

Πώς! βλέπεις δει γάνεται ή τάλαγα πα-
[τρίς σου,
Και συλλογίζεσαι, Έσθήρ, άκούμητη ζωήσου!

όταν εξαιφνης ή νεάνις διακόπτεται, φελλίζει οι οφθαλμοί τής ρίπτουν γύρω τής βλέμματα τρόμου, γίνεται κατακόκκινη, μένει με άνοικτόν στόμα.

Τα είχε χάση. Όλοι συμπερίζονται τήν αγωνίαν τής. «Επί τέλους ή ταραχή παύρεχεται. Η κόρη όμιλεί... Άλλά τίνος εινε ή παράδοξος εκείνη φωνή; φωνή όξεϊα, μη όμοιάζουσα δόλου προς εκείνην τήν όποιαν ήκουον πρό όλίγου; Τα χείλη τής μένουν άκίνητα και όμως άκούεται ό στίχος, ως από τδ στόμα τής:

Ααλεϊ ό θεός, κ' ένδς θηροσθ θα φοβηθίσει
[τήν όρμητ!

Άλλ' άμέσως ή χωρική έγείρει τούς βραχιόνιας προς τόν ουρανόν και κραυγάζει δια τής συνήθους τής φωνής:

— Ποιος όμιλεί άντι έμου; Θεέ μου! μήπως εινε ό Διάβολος;

Τας λέξεις ταύτας ακολουθεϊ θόρυβος άπερίγραπτος έν τή αϊθούση. Ο εφημέριος έγείρομενος λέγει προς τήν κατατρομαγμένην χωρικήν: «Παιδί μου, μη φοβήσαι δεν εινε τίποτε» ένδ' ό κ. Μπρεβάλ έξετάζει με τρόπον τήν φυσιογνωμίαν του Ρολάνδου. Είχεν άκούση λέγοντα τόν υϊόν του ότι επί του πλοίου, τδ όποϊον τον είχε φέρη εξ Άμερικής, ό νεός Καλονής είχεν εξασκηθί εις τήν έγκαστριμυθίαν ύπό τήν διδασκαλίαν του ανθρώπου ό όποϊος ώδήγει τούς Ίνδους και ό όποϊος είχε μετέλθη εις τήν ζωήν του δια τδ επαγγέλματα και πρώτον τδ του θαυματοποιού.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΥ

Αί ύπόνοιαι του συμβολαιογράφου δεν έβράδυναν να επέβαινωθούν ύπό τής Λίνας, ή όποια είχεν ακολουθήση τήν κυρίαν τής και ή όποια λέγει ύψηλοφώνως προς τινος γυναίκας εκεί τρομαγμένης: «Εϊσθε άνόητες να κάμνετε έτσι. Σας λέγω ότι αυτό το εκαμε ό υϊός τής κυρίας μου. Σε τέτοια αυτός εινε πολύ επιτήδειας. Έτσι μάς έδεισεκάδαε μια μέρα 'ς τήν εκκλησιά.»

Γέλως θορυβώδης ήκολούθησε τήν πληροφορίαν ταύτην. Όλοι έστράφησαν προς τόν Ρολάνδον, ό όποϊος ετήρει στάσιν τόσον ήρεμον και άδιάφορον, ως να μη επρόκειτο δόλου περί αυτού.

Έν τούτοις ή νεάνις έννοήσασα τί συνέθε, συνήλθε και εξήκολούθησε τήν άπαγγελίαν, εύτυχώς άνευ άλλου επεισοδίου. Είς τδ τέλος τδ κοινόν τήν έγχειροκρότησε, τυχούσαν του πρώτου βραβείου τής άπαγγελίας. Και επεσθί επικρατεϊ έθος μεταξύ των βραβεουμένων να πηγαίνου να στεφώνται ύπό των γονέων των ή των επισήμων ξένων, ή νεάνις έλαβε τόν εκ χρυσοχάρτου στεφάνόν τής εκ των χειρών τής Διευθυντρίς και μεταδασα κατ' εύθειαν παρεδωκεν αυτόν εις τόν κ. Καλογήν. Ούτος δε μετ' εζχύου σοβαρότητος τον έθεσεν επί τής κεφαλής τής.

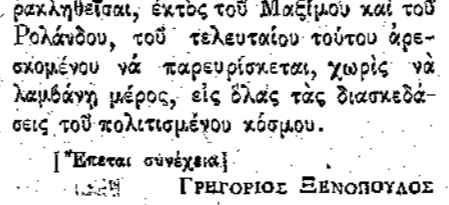
Η οικογένεια του συμβολαιογράφου, συμπεριλαμβανομένων τής Λουκίας και τής Άλίκης, επρόκειτο, άφ' ου ήθελε γευματίση εις τήν Μανωλίαν, να επιστρέψη τήν ίδιαν έσπέραν εις τδ Δινάν. Άλλ' ή άγγελία μιας συναυλίας ή όποια θα έδιδετο τήν επομένην εις τήν λέσχην ύπό όνομαστικής άοιδού, μετέβαλε τδ πρόγραμμα τούτο.

Είς τήν συναυλίαν ταύτην, μίαν των ώραιότερων διασκευάσεων τής θερινής περιόδου του Δινάρ, παρευρέθησαν όλοι και όλοι. Διτυδόνθησαν εκεί μετά του καλλιτέρου κόσμου του τόπου, ηύχαριστήθησαν δε πολύ από τδ ζυμα τής κοιδού, και των άλλων καλλιτεχνών, οι όποιοι τήν συνώδευσαν.

Μετά τήν συναυλίαν διωργανίσθη χορός, εις τόν όποϊον όμως αί οικογένεια Μορδάς και Μπρεβάλ δεν συγκατετέθησαν να μείνου, άν και πολύ παρακληθίησαι, εκτός του Μαξίμου και του Ρολάνδου, του τελευταίου τούτου άρεσκομένου να παρευρίσκηται, χωρίς να λαμβάνη μέρος, εις όλας τας διασκευάσεις του πολιτισμένου κόσμου.

[Έπειτα συνέχισα]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

Ο Κωνσταντής Σίμος είχεν ένα μόνον υϊόν άν και ήτο πτωχός τεχνίτης, και τδ φωμί ήτο ακριβόν και οι φόροι βαρείς, ό μικρός Παντελής δεν έστερείτο τίποτε, διότι ό μόν Κωνσταντής Σίμος ήτο φιλάπνος, ή δε σύζυγός του καλή οικοκυρά.

Ο Σίμος ήθελε να κάμη και τόν υϊόν του ράπτην. Ημέραν τινά τον έστειλεν εις τόν δήμαρχον να ύπάγη τδ φόρεμα τδ όποϊον τω είχε ράψη. Ο Παντελής έλθον εις τήν οικίαν του δημάρχου έγινε μάρτυς φοβεράς σκηνης. Η κυρία δημάρχου εκράτει εις τήν αγκάλην τής ώραιόν μικρόν μαύρον κυνάριον, τδ όποϊον εξέβαλλε δυνατάς φωνάς πόνου. Έντός δε κλωδίου παπαγάλος σηκωμένα έχων τα πτερά, με όλην τήν αλυσίδα ήτης τον εκράτει, προσεπάθει να όρμηθί άκόμη κατά του κυναρίου. Είχε συμβη μάχη, ό δε Κοκός νικήσας τόν Άραπάκον ήθελε να εξακολουθήση τόν άγώνα.

Η κυρία δημάρχου ήτο μανιώδης κατά του παπαγάλου. — Το σικαμένο! άνεκραξέ! να μου καταξέσχηση τόν Άραπάκον μου, τόν καϊμένο τόν Άραπάκον μου δεν θέλω πλεία να τον ξαναϊδω! στραγγαλιστέ του τόν λαιμόν κρεμάστε τον!

Και έν τω μεταξύ έσφιγγε τδ κυνάριον εις τήν αγκάλην τής και τδ έφίλει. Τότε εισήλθε και ό κύριος δημάρχος όστις ιδών τόσον τραγμένην τήν σύζυγον του προσεπάθησε να τήν καθησυχάση. — Ησύχασε, Σοφία μου, δεν εινε τίποτε πταίει και ό Άραπάκος έχει μια κακία, δεν ύπάρχει ανθρωπός που να μη θέλη να τον δαγκάση.

Άλλ' ή κυρία δημάρχου δεν έπαυρε λόγια. — Καλά, έχεις δίκαιον, εϊπεν ό συμβιβαστικός σύζυγός ό παπαγάλος μου εινε κουτός, εινε πρόστυχος, εινε τιποτένιος.

Ίδόν δε εξαφαν τόν Παντελήν, όστις έμενεν ακίνητος περιμένων τδ τέλος τής θορυβώδους σκηνης, τω εϊπε: — Νά, αγόρι μου! πάρε τόν Κοκόν εις τδ σπίτι σας και άν έλθης καμμία φορά έδω μήτε τδ όνομά του να προφέρης.

Και έδωκεν εις τδ παιδίον τδ ώραιον πτηνόν, τδ όποϊον τω είχε φέρη πλοίαρχος συγγενής του από μακρινόν ταξείδιον.

Ο Παντελής έφερε τόν παπαγάλον εις τήν κατοικίαν του. — Δεν πιστεύω να εύχαριστηθί αυτό το πουλι έδω! αυτό θέλει χαλοπέρασι.

Πήγαίνε το πίσω, και πές πως εύχαριστούμε πολύ τόν κύρ δημάρχον, άλλα δεν εινε για μάς.

Άλλ' ή μήτηρ του Παντελή ήτις έρραπτεν εκεί πλησίον, ιδούσα ότι όλιφεις διεχόθη επί τής μορφής του υϊού τής, εϊπε: — Άκουσε, άνδρα, αυτά τδ πουλιά μανθάνου και όμιλουν σαν ανθρωποι άν του μάθωμε κανένα τραγουδάκι εϊμπορούμε να το πωλήσωμεν πολύ ακριβά.

Τουτουτρόπως λοιπόν, ό παπαγάλος έγχατεστάθη εις τδ εργαστήριον του ράπτου.

Ο φιλόπνοος τεχνίτης έν φ' έδιδασκεν εις τόν υϊόν του να κόπη, να συναρμολη και να ράπη τδ βρασιμα. έφρόντιζε και περί τής μορφώσεως του Κοκού, άλλα δυστυχώς εις όλην τήν επάρχίαν δεν εύρισκοντο δύο όντα περισσότερο άπρόσεκτα και άμελή από τόν Παντελήν και τόν παπαγάλον. Ο Παντελής δεν κατώρθωνε να συγκεντρώση τόν υϊόν του εις τήν εργασία, ό δε Κοκός δεν εξέβαλλε λέξιν, άλλ' έμενε σιωπηλός και μόνον εξαλαντεύετο έντός του κλωδίου του.

Μετά τινα χρόνον ό ράπτης απηλπίσθη ότι θα μάθη τίποτε ό παπαγάλος τήν αύτην ιδεαν είχε και δια τόν υϊόν του, άλλ' ένδω εϊργάζετο εξήκολούθει να τον συμβουλεύη, έλαβε δε τήν συνήθειαν, όσάκις εσήμαινε τδ παλαιόν ώρολόγιον με τόν κούκον, τδ όποϊον είχαν εις τδ μαγαζέϊον, να λέγη χωρίς να σηκόνη τδ βλέμμα του από τδ ράψιμον: — Δούλευε, Παντελή, δούλευε!

Ο Σίμος από τήν λύπην και τήν άδιάκοπον εργασίαν κατεβλήθη και ήσθάνησε έγινεν όλίγον καλά, άλλα και πάλιν έπεσεν εις τδ κρεβάτι και μετά δύο εβδομάδας άπέθανε. Τότε ήρχισε να ράπη ή χήρα του, άλλα και αύτη από τδ πένθος, από τήν κακοπέραση και από τήν στενωχριάν διότι έδλεπε χωρίς προκοπήν τόν υϊόν τής ήσθάνησεν.

Τότε ό Παντελής ήτο δεκαπέντε χρόνων. — Παιδί μου, τω εϊπεν ή μήτηρ του, δεν έχομεν λεπτά εις τδ σπίτι και δεν έχω τήν δύναμιν να τελειώσω τδ φόρεμα του παρέρρου που θα μας επλήρωσεν άμέσως! έπειτα φοβούμαι μη γίνω χειρότερα, άν δεν ξεκουρασθώ τούλάχιστον μίαν ήμέραν.

Ο Παντελής ήτο μόν όκηρος άλλ' ήγάπα τήν μητέρα του, ότε ήκουσε τούς λόγους τής μητρός του δεν ήδυνήθη να κρατήση τδ δακρυά του και ύποσχεθί να βάλη τδ δυνατά του να τελειώση τδ φόρεμα.

Άλλα τί ήμπορεί να κάμη ό άσυνείθιστος εργάτης; Ο άπειρος Παντελής επέρασεν όλην τήν ήμέραν να ράπη και να ξεράπη τδ ίδιον μέρος, ήρχισε ν' άνυπομονή, έμέμηθη τόν Θεόν ότι του αφήρησσε τόσον λαμπρόν πατέρα και

δεν έσυλλογίσθη ότι έως τότε υπήρξε κάκως μαθητευόμενος και κάκως υίός.

Η άσθενής, εις τὸ δωμάτιόν της, έπάνω, έκοιμάτο ήσυχα.

Ο Παντελής ήναψε τήν λάμπαν, και εκάθησε να εξακολουθήσει τήν εργασίαν του.

Ω, ποῖαι θλιβεραὶ σκέψεις διήλθον από τὸν νοῦν του!

— Διατί, ὦ διατί δεν ήκουσα ὅσα μου έλεγεν ὁ πατέρας μου, έλεγεν ὁ Παντελής τὸν επίκρανα τὸν έκαμα να ὑποφέρῃ τόσον ἐξ αἰτίας μου, δεν τὸν έκαμα να χαρῆ ποτέ... ήμου... τί λέγω, εἶμαι ακόμη κάκως υίός; διότι ὅπως δεν εβήθησα εκείνον δεν εἴμπορῶ να ὑποστηρίξω τώρα τήν μητέρα μου...

Ω, αν ήσο ἐδῶ, αγαπητέ πατέρα, πῶς θά ήκουεν ὁ υίός σου τὰς συμβουλὰς σου!

Και καταβληθείς από τήν λύπην εκρυψε τήν κεφαλήν του εις τὰς χεῖράς του και ήρχισε να κλαίη.

Τήν ἰδίαν στιγμήν τὸ παλαιὸν ὠρολόγιον εσήμανε μεσάνυκτα, ἀλλὰ πρὶν σβυσθῆ ὁ τελευταίος ήχος μία φωνή ήκούσθη ἐκ τῆς σκοτεινῆς γωνίας τοῦ δωματίου.

— Δούλευε, Παντελή, δούλευε!

— Θεέ μου! Ποῶς ὠμίλησε. Σὺ εἶσαι, πατέρα;... Τίποτε, ὀνειρεύομαι!..

Και κάτωχρος, ριγῶν, εσπόγγισε τὸν ψυχρὸν ἰδρώτα ὅστις εσταζεν από τὸ μέτωπόν του.

— Δούλευε, δούλευε, δούλευε! επανελάμβανεν ἡ φωνή.

Τώρα πλέον δεν ἀμφέβαλλε κάποιος ήτο ἐκεῖ σηκνεται, λαμβάνει τήν λάμπαν και προχωρεῖ με θάρρος πρὸς τὸ μέρος από τὸ ὁποῖον ἐξήλθεν ἡ φωνή.

Παράδοξος εἰρωνεία! ὁ Κοκός, ὁ τόσον σιωπηλὸς έως τότε, ὁ Κοκός, τὸν ὁποῖον ήνόηλει βεβαίως τὸ πῶς εις τοιαύτην ὄραν, τὸν παρατηρεῖ με τὸν στρογγύλον τὸν ὀφθαλμὸν και ψιθυρίζει κρύπτων τήν κεφαλήν του κάτω από τήν πτέρυγάν του;

— Δούλευε! δούλευε!

Ω ἐντροπή! Ὁ παπαγάλος τῶ ἐνθόμιζε τὸ σφάλμα του, τὸ καθήκον του! Πῶς; ὅταν ἡ θλιβερά φωνή τοῦ Κωνσταντῆ Σίμου τὸν ἐσυμβούλευε, ὁ παπαγάλος τήν ήκουε λοιπόν, και ἐμάνθανε περισσότερα παρά αὐτός!

Πολλήν, πολλήν ὄραν ἐμεινε σκεπτικός, περιλυπός. Ήσυλλογίζετο πῶς τον ήγάπα ὁ δυστυχῆς πατήρ του; μία πρὸς μίαν τῶ ήρχοντο εις τήν μνήμην αἱ ἀρεταὶ του, και αὐτὴ δὲ ἡ συμβουλή τήν ὁποῖαν τῶ επανελάμβανε εκάστην ὄραν. τῶ ἐφάνη μία εἶσι ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης του.

Τήν νύκτα εκείνην ὁ Παντελής δεν ἐξηκολούθησε τήν εργασίαν ἀλλὰ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας να

τον βοηθήσει να νικήσει τήν ὀκνηρίαν του και τήν ἀκαταστασίαν του.

Τήν ἐπαύριον ἡ μήτηρ του ήτο καλλιτέρα ὅτε ὁ υίός της τῆ ἐδήλωσεν ὅτι θά μιμηθῆ τὸ παράδειγμα τοῦ πατρὸς του και θά γίνη ἱκανὸς και ἐντιμὸς ῥάπτης, ήσθάνθη ὡς να ἐχύθη βάλσαμον εις τήν πληγωμένην καρδίαν της.

Μαζί, μήτηρ και υίός ανέλαβον τὸ καθημερινὸν ἔργον, ὁσάκις δὲ τὸ παλαιὸν ὠρολόγιον ἐκτύπα, ἡ χήρα ὤψανε πρὸς τὸν υίόν της βλέμμα πλήρες στοργῆς, ὁ δὲ Παντελής, ὁ φιλόπονος ῥάπτης, έλεγε πρὸς τὸν αὐτόν του: — Δούλευε, Παντελή, δούλευε!

— Δούλευε, Παντελή, δούλευε!

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΖΑΡΟΣ

Ο διδάσκαλος οὗτος τοῦ Γένους, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα πρώτην φοράν ήως ἀκούουν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Διαπάλασσεως» ἐγεννήθη ἐν Τυρνάβῳ πρὸς τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐκεῖ δὲ ἐδιδάχθη τὰ ἐλληνικά γράμματα. Ἐπειτα μετέβη εις τήν ὀνομαστήν τότε σχολήν τοῦ Ἄθωνος και ήκουσεν ὕψηλότερα μαθήματα. Ὅτε διωρίσθη διδάσκαλος Βλαχολιβαδίου εἶχεν ἀποκτήσει ήδη τόσην φήμην ὥστε πανταχόθεν ήρχοντο μαθηταί.

Τῷ 1782 ἐπέστρεφεν εις Τυρνάβον και ἀνέλαβε τήν σχολαρχίαν τότε ηῦξθη τήν ὀικοδομήν τοῦ σχολείου και ἐδέχετο εις αὐτὸ τοὺς ξένους μαθητάς, οἵτινες ἐκτὸς τῆς κατοικίας εἶχον και τροφήν και πλουστικά και ὄλην τήν λοιπήν περιθαλψιν με ἐξήντα γρόσια μόνον τὸ ἔτος.

Ὁ ἐπιφανὴς διδάσκαλος Κούμας, ὅστις ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Πεζάρου, ἐκφράζεται με θερμὸν θαυμασμὸν πρὸς τοῦ ἀνδρὸς τούτου, πλὴν ἄλλων δὲ πολλῶν λέγει και τὰ ἐξῆς: «Ἦνωνε ζήλον διακαέστατον πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς παιδείας και βίον ἀληθοῦς σικρατικόν. Και πρότερον εις τὰ ἄλλα δύο σχολεῖα και τελευταῖον εις τήν πατρίδα του ἐκράτει κοινόδιον διὰ ξένους και πτωχούς μαθητάς. Με λιτότητα και ὀικονομίαν, χωρὶς ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων, συνέζων πάντοτε δέκα έως δέκα πέντε ξένοι μαθηταί. Οἱ ἐγχώριοι μετὰ τὸ μάθημα ἐπέστρεφον εις τοὺς οἴκους των. Αὐτὸς δὲ ὁ διδάσκαλος με ἀπαράδειγματιαν ἐνέργειαν ἐδίδασκεν ἀπὸ πρωίας έως νυκτὸς ὅλας τὰς τάξεις τῶν μαθητῶν του, πολλὰς ἐπίτα.

«Ὁ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ζήλος του ήτο πάντοτε ζωντανός τὸ πρωὶ και αὐτὸς και οἱ μαθηταί του ἐπέστρεφον ἀπὸ τήν ἀκολουθίαν και λειτουργίαν τῆς ἐκκλησίας και ήρχισαν τήν σπουδὴν και ὅταν

ετελείωναν τὸ βράδυ ἀμέσως ἐπήγαιναν εις τὸν ἐσπερινόν.

«Ἐκλήρυτε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εις τὰς δεκαεὲς ἐκκλησίας τῆς πόλεως ἐκείνης τόσον συχνά, ὥστε κατ' ἔτος ἐσυναριθμοῦντο ἐκατὸν περίπου αἱ ὀμιλίαι του. Ὁ ταχύτατος νοῦς του ἐρεβύρισκεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐπιχειρήματα, ἡ μνήμη του ἐβάσταζεν ὅλα τὰ γραφικά ρητὰ και ὅλας τὰς παλαιὰς ἱστορίας... Πολλοὶ πεπαιδευμένοι διαβαίνοντες ἀπὸ τήν πόλιν ἐκείνην, πολλοὶ εὐρωπαῖοι ἱατροὶ μαθητῆς, τήν γλώσσάν μας ἐθαύμαζον τὸν Πεζάρου.»

Πολλοὶ ἐλληνικαὶ πόλεις ἐζήτησαν τὸν Πεζάρου διδάσκαλον με μισθοὺς μεγάλους. Ἀλλ' αὐτὸς με διακοσίων πενήτηκοντα μόνον γροσίων μισθὸν τὸ ἔτος ἐμεινεν εις τήν πατρίδα του... Ἐνταυτῷ ἀνεδέχθη τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα και ἐπροχειρίσθη ὀικονόμος με τὸ ὅποιον ὄνομα ἐγνωρίζετο ἐφεξῆς. Και τότε ήτο θαῦμα να βλέπῃ τις τήν ἀκάματον δραστηριότητα τοῦ ἀνδρὸς.

Κανὲν ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε ἔργα τοῦ σχολείου δεν ήμέλησεν ἀλλὰ και προσέλαβεν ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἐνορίας του ἱεροῦργει, ἐβάπτιζεν, ήγάζεν, ἔκαμνεν ὅσα κάμνει καθεὶς ἱερεὺς χωρὶς να χρειασθῆ ποτὲ βοηθόν του.

Τὸ ἐπαινετώτερον τοῦ ἀνδρὸς εἶνε ὅτι ἡ δεισιδαιμονία δεν ἐμόλυνε τήν καρδίαν του. Ἐσέβετο τὰ θεῖα με λόγον και ἔργον, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἀλλ' ἐσέβετο και τοὺς προπάτορας Ἑλλήνας με ἐνθουσιασμὸν ὅταν ἐξήγει τήν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου, τήν ὁποῖαν ἀπήγγελλε πολλὰκις ἐκ στήθους, ἐφαιδρύνετο τόσον πὸ πρόσωπόν του, εἰρίσκει πάντα στίχον, πᾶσαν λέξιν ὅτι περιεῖχε τὴ ὕψηλὸν και ήθικὸν ὅστε ἐφαίνετο καταγοητευμένος ἀπὸ τὰς χάριτας τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Πεζάρου ἀπέθανεν ἐν Τυρνάβῳ τῷ 1806.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ὁ καπνὸς εἶνε ὡς γνωστὸν φαρμακερὸν φυτὸν.

Ἐπὶ αἰῶνας ὁ καπνὸς ἐφύτρωνε μόνος και ἀγνώστος εις ἀπόκεντρά τινα μέρη τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ ἀγριοὶ ἐδίδξαν εις τοὺς πολιτισμένους Εὐρωπαίους τήν χρῆσιν αὐτοῦ.

Οἱ πρωτοὶ ὅσοι ἔχυσαν εις τήν μύτην των καπνὸν μεταβληθῆμένον εις κόκκινον (ταμβάκον) ὑπέστησαν καταδιώξεις τινάς. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβος ὁ Α' ἔγραψε κατ' αὐτῶν βιβλίον ὀνομαζόμενον με σ ὁ κ α π ν ο ς. Εἰς τὰς ἀφώρισεν ὄσους ἐρρόφων ταμβάκον εις τήν ἐκκλησίαν. Ἡ δὲ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἐπέστρεφεν εις

τοὺς κληδοναπάτας να δημεύουν τὰς ταμβάκωθικας τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρὸς ὀσελὸς των. Ἄλλος βασιλεὺς ἀπήγγερευσεν τήν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ ἐπὶ ποιητῇ ἀπακοπῆς τῆς μύτης.

Ἄν ὁ καπνὸς ήτο χρῆσιμον φυτὸν μετὰ τῶσας καταδιώξεις, δεν θά ἀντεῖγε; ἀλλ' εἶνε ἀνωφελὲς και διὰ τοῦτο ἡ χρῆσις του διεδόθη, διαδίδεται περισσότερο καθ' ἡμέραν.

Ἐν τούτοις πῶς θά μας ἐφαίνετο ὁ ἀνθρωπος ὅστις θά ἔλεγε πρὶν γίνη γνωστὸς ὁ καπνός;

«Υπάρχει εις τήν Ἀμερικὴν ἐν φυτὸν φαρμακερώτατον. Ἄν συμπίσῃ τις τὰ φύλλα του, μία σταγὼν τοῦ ἐλαίου τὸ ὅποῖον θά ἐξέλθῃ ήμπορεῖ να φονεύσῃ ζῆρον με φοβεροὺς σπασμούς. Ἄς ἐκθέσωμεν εις πώλησιν τὸ φυτὸν τούτο ἢ εις κόκκιν, ἢ λεπτοκομμένον εις κλωστάς, ἢ εις φύλλα περιτυλιγμένα. Τὰ σιγάρα ἢ τὰ πούρα θά τα καπνίζου, τὸν ταμβάκον θά τὸν χώνουν εις τήν μάτην, θά παραγεμίζουν με αὐτὸν τὰς δοὺ ὀπὰς τῆς.

— Ἀλλ' οἱ ἀνθρωποὶ ήμποροῦν να πάθουν; θά τῶ ἀπάντη ἄλλος τις.

— Αἶ, ὅσοι καπνίζου θά εἶνε κάπως ὠχρόι, θά ἔχουν πόνους τοῦ στομάχου, ζάλας και κάποτε κωλικόπονον ἢ και ἀσπυτυσίαν. Τίποτε περισσότερο. Ἐλησημόνησες τήν παροιμίαν ὅτι ἀή ἐξίς εἶνε δευτέρα φύσις; Μήπως ὁ Μιθριδάτης δεν συνείδησε να καταπίνη δηλητήριον; Ἐκεῖνοι πάλιν που θά ροφοῦν ταμβάκον θά πταρνίζωνται, θά ἔχουν ἀποροράν, θά χάσουν βαθμύδον τήν ὀσφρησιν και ἡ μύτη των ἀπὸ μέσα θά ὀμοιάζῃ ὡς διαρκὲς ἐκδῶριον.

— Και μυρίζει τόσον ὠραία ἡ σκόνη αὐτῆ τοῦ καπνοῦ ὥστε να ὑποφέρῃ κανεὶς τόσα ἐξ αἰτίας του;

— Κάθε ἄλλο. Τούναντιον μυρίζει ἄσχημα.

— Και θά εὐρεθοῦν ἀνθρωποὶ να τὸ ἀγαροῦν; Ἐγὼ νομίζω ὅτι αν ήνοιγε κανεὶς ἐργαστήριον και ἐβαζε τήν ἐπιγραφὴν:

Ἐδῶ πωλοῦνται λακτίσματα

Ἐδῶ πωλοῦνται ξυλιεὲς χονδρινῶς και λιανικῶς

εἶνε πιθανόν πως θά εὐρίσκει περισσότερους ἀγοραστάς παρά διὰ τὸ φαρμακερὸν φυτὸν του.»

Και ὅμως ὁ πρῶτος εἶχε δίκαιον ἔκατομμύρια ἀνθρώπων, ἐξ ὀπλῆς συνήθειας, ἐκ συνήθειας ήτις ἔγινε τυραννική και δεν δύνανται να τήν ἀποσεισούν, μεταβάλλουν τοὺς μυκτῆρας των εις καπνοδόχους, καταστρέφοντες και τήν ὕγιαν των και ματαίως δαπανῶντες πᾶσαν τὸ ὅποιον ὄσον μικρὸν και αν εἶνε εις τοὺς ἔχοντας (ἀλλὰ μόνον ὅσοι ἔχουν καπνίζου;) πάλιν ήδύνατο να χρῆσι-

μοποιθῆ εις χρῆσιμώτερα πράγματα. Ἀλήθεια, φοβερά εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἐξέως. Αὐτὴν τήν δικαιολογίαν φέρουν ὅσοι μεταγοῦν μεν διότι καπνίζου ἀλλὰ δεν δύνανται να κόψουν τὸν καπνὸν (δεν δύνανται και οὔτοι διότι δεν καταβάλλουν ὄσην θέλησιν πρέπει). Ἀλλ' ὅσοι δεν ήρχισαν ακόμη; ὅσοι δεν ἀπέκτισαν ακόμη τήν ἔξιν αὐτὴν δεν εἶνε καλὸν να γνωρίζου τι δηλητήριον εἶνε τὸ χόρτον τούτο, με τὸ ὅποιον ὀνειροπυλοῦν τῶσα παιδία ἀσυπομονοῦντα πότε θά ἔλθῃ ἡ ὄρα να καπνίσουν και αὐτὰ;

ΦΙΛΙΠΠΕΤΙΜΩΝ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΣΙΩΝ [Συνέχεια ἴδε σελ. 85]

Κατὰ τήν ἀσθένειαν τῆς Λίσετ ἐνόησεν εις ποίας στενοχωρίας χρῆματικὰς εὐρίσκετο ἡ μάμμη του, και με ποίαν δυσκολίαν κατάρθωνε να συντηρῆ τὰ δύο παιδία και τὸν αὐτόν της. Ὁ Φράντς ἐσκέπτετο λοιπόν, αν ὄχι να ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐνδοξον, τουλάχιστον να κερδίσῃ χρήματα διὰ τῆς ἐργασίας του, δια να βοηθήσῃ τήν μάμμην του και τήν ἀγαπημένην ἀδελφὴν του...

Κατὰ τήν ἐποχὴν περὶ ἧς ὀμιλοῦμεν τὰ πολλὰ δυστυχῆματα εἶχον ἐμπνεῖσῃ εις τοὺς κατοίκους τῆς Νυρεμβέργης φιλοπονίαν, δραστηριότητα και ἐπιμονήν τὸ ἐμπόριον δεν εἶχε μεν τήν ἔκτασιν τήν ὁποῖαν εἶχεν ἀλλοτε, ἀλλ' οἱ Νυρεμβέργριοι ἔμαθον να ἐπιφελῶνται πᾶσαν περίστασιν διὰ να κερδίζωσι χρήματα. Ἰδίως δὲ οἱ ἐργαταὶ εἶχον μάθῃ να κατασκευάζωσι μετὰ τέχνης διάφορα ὀικιακά σκευῆ, ἐκ τοῦ ξύλου των δένδρων των περὶ τὰ δασῶν.

Ὁ Φράντς εἶχε λάβῃ, και αὐτός, κατὶ ἐκ τῆς ἐφευρετικῆς και βιομηχανικῆς τάσεως των συμπατριωτῶν του και ἐπερίμενεν ἀσυπομόνος τὰς ἐβδομάδας, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια θά ήτο ἐλεύθερος να κατασκευάζῃ, να τελειοποιῇ και να πωλῇ ὅπως οἱ ἄλλοι. Πόσα πράγματα θά ἔκαμνε τότε, και πόσον εὐχάριστον θά ἔκαμνε τήν ζωὴν τῆς μάμμης του και τῆς ἀδελφῆς του, των δύο ἀγαπητῶν του δυντων.

Ὁ Φράντς ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθη ἀρκετὴν ὄραν τὰ σχέδιά του (ὅπως δὲ ὀλοι οἱ μικροὶ και ἀπειροὶ πρωτα ἐφερην εις

τὸν νοῦν του, τήν ἐπιτυχίαν και εις τὸ τέλος τὰς δυσκολίας) ἐξήλθεν ἀθροῦθως ἐκ τῆς οἰκίας, και διευθύνθη πρὸς τήν ἐκκλησίαν χωρὶς να εἴπῃ τι εις τήν κυρίαν Γκρέντζ ἢ τήν Λίσετ.

Ἐγνωρίζε πολὺ καλά τὸν Κρές, πολυλάκις δὲ ὅταν τον ἐστελλε πρὸς αὐτόν ἡ μάμμη του, ἡ διήρχετο ἐκείθεν δια να ἐκτελέσῃ παραγγελίαν τινα τοῦ κυρίου του, εἶχε σταθῆ πρὸ τοῦ καταστήματός του βλέπων αὐτόν να τὸρνεύῃ τὰ ξύλα και θαυμάζων τήν καταπληκτικὴν τελειότητα με τήν ὁποῖαν μετέβαλλεν ἐν τεμάχιον ξύλου εις ποτήριον ἢ εις πινακίον.

Ἀλλὰ τήν ἐσπέραν ἐκείνην ὅτε ὁ Φράντς ἐφθασεν εις τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κρές οὗτος δεν ἐργάζετο ἴστατο εις τήν ὄραν και ἐκάπνιζε τήν πίπαν του.

Υπεδέχθη με πολλήν φιλοφροσύνην τὸν Φράντς.

— Καλησπέρα, ἀγῶρι μου, τῷ εἶπε ἔμαθά πως προοδεύεις πολὺ. Δουλειά, δουλειά, παιδί μου. Με τήν ὑπομονήν και τήν καλήν θέλησιν ὅλα γίνονται. Τήν κλωτῶν σου θά τήν ἐπωλοῦσα μία χαρὰ εις τήν ἀγορὰ τῆς Φραγκφούρτης, αν ἀφινεν ἡ ἀδελφοῦλα σου. Ἀλλὰ πῶς ἐθύμισε και μόνον που εἶπα να τήν πάρω, και πῶς τήν ἐκρυψε!

Και ἐξακολουθῶν να καπνίζῃ τήν πίπαν του ἐγέλα ὁ ἀγαθὸς τὸρνευτῆς διὰ τὸν τρόπον τῆς Λίσετ.

— Εἶσαι πολὺ καλός, ἀπάντησε μετριοφρόνως ὁ Φράντς, πολὺ καλὸς και ἐπαινετῆς τήν μικρὴ μου τέχνη, σὺ που εἶσαι τέτοιος τεχνίτης, και λυποῦμαι πολὺ γιατί ἡ Λίσετ δεν ἄφησε να πάρῃς τήν κλωτῶ. Ἀλλὰ αν δεν σου κἀνῃ κόπο να πάρῃς μαζί σου έως ἰς τήν Φραγκφούρτη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα και αν νομίζεις, ὅπως μοῦ εἶπεν ἡ μάμμη μου, ὅτι εἴμπορεῖ να πωλῆθῇ, τότε κάμνω ἄλλη μία κλωτῶ, ἄλλη μία ἀπαράλακτη, Μαστροκρές. Εἴμπορῶ μάλιστα να τήν κάμω και καλλιτέρη αν ἔχω καιρόν, πρὶν να φύγῃς.

— Στάσου να ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ τὸρνευτῆς, ἀφήσας ἐπὶ λίθου τήν πίπαν του και ὑπολογίζων με τοὺς δακτύλους του. Σήμερα ἔχομεν 5 Σεπτεμβρίου, τήν ἐρχομένη Δευτέρα ὀκτώ θά σταθῶ μερικὰς ἡμέρας εις τὸ Βαμβεργ, πῶς ἔχω κατὶ να ἀγοράσω και θά φθάσω εις τήν Φραγκφούρτην ἐγκαίρως δια να ἐνοικιάσω ἕνα μαγαζάκι και να τακτοποιήσω τὰ πράγματα διὰ τήν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀγορᾶς.

Και ὁ Κρές ἐζήτηε εις τὸν Φράντς πῶς ὀλοι οἱ Τυρολοῖ, Ἐλβετοὶ, Ὀλλανδοὶ, Φλαμανδοὶ και Γερμανοὶ, οἱ ὀποῖοι ήρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη εις τήν μεγάλην ἀγορὰν, εἶχαν τήν συνήθειαν να ἐνοικιάζωσι ξύλινα παραπήγματα κινητὰ, τὰ ὀποῖα ἐχρησίμευον εις τὸν σκο-

πόν τούτον πρό πολλών χρόνων, και των οποίων τινά θα ήσαν διακόσιων και πλέον έτών. Κατά το διάστημα τής αγοράς, ήτις διήρκει εβδομάδας τινάς, σειραί τοιούτων παρατηρημάτων έγέμιζον τους δρόμους τής πόλεως και τας προκυμαίας τας εκτεινομένας κατά μήκος του ποταμού Μάιν.

Από πρώτας μέχρις εσπέρας το πλήθος περιεφέρετο μεταξύ των μαγαζείων εκείνων, και παρετήρει τα προς πώλησιν αντικείμενα, διαπραγματευόμενον, συζητούν, γελών, φλαραούν, εν μέσω δε του θορύβου εκείνου και τής τόσης ευθυμίας έγίνοντο σπουδαιόταται έμπορικαι έργασίαι και αγοραπωλησίαι μεγάλων ποσών.

Ο Φράντς δέν έπίστευεν ότι εκ των μεγαλεμπόρων εκείνων θα εύρισκετο κανείς ν' αγοράση την κιβωτόν του, και ήρχισε ν' ανησυχή.

— "Οχι, αγόρι μου, είπεν ο τορνευτής κάμε σύ το παιγνίδι σου, κ' εγώ σου υπάσχαμαι να το πωλήσω έμπορώ να πωλήσω μάλιστα και δέκα δώδεκα, αν είγες καιρόν να τα κάμης. Άλλα θα σου δώσω μια συμβουλή, παιδί μου Φράντς,] Αν δέν προσέξης, το παιγνίδι που εύρηκας θα το μιμηθούν και οι άλλοι και τότε θα χάσης το κέρδος σου. Σάν καλοπωλήσω έφέτος αυτή που θα μου δώσης, μου κάμνεις μίαν δωδεκάδα δια να την πωλήσω του χρόνου. Πες τής Λίσετ να μη δείχνη εις τον καθένα την κιβωτόν του Νάε, αν δέν θέλη να σε ζημιώση.

Έπειτα λαβών την πίκαν του απειχαιρέτησε τον Φράντς και ανεχώρησε.

Ο Φράντς επέστρεψεν εις την κατοικίαν του υπερήφανος και ευτυχής είχε δε προσλάβη σοβαρόν ύφος συλλογισμένος το στάδιον, το όποιον ήνοιγέτο ενώπιόν του. Ήτο λοιπόν δυνατόν ν' αφιερώσθ όλον τον καιρόν του εις έργασίαν σύμφωνον προς την κλίσιν του και τους πόθους του αν το σχεδιόν του επετύγχανε, τότε θα καρπητέτο από το βαρελοποιείον, αφ' ου θα εκέρδιζεν αρκετά ώστε να συντηρή την οικογένειάν του.

Μόλις διηγήθη εις την μάμην του την μετά του Κρές συνδιάλεξιν, και ήρχισεν ήδη να κατασκευάζη στρουθοκάμηλον με μακρόν λαιμόν δια την άλλην κιβωτόν.

— Να σ' άκουση κανείς όπως όμιλεις, παιδί μου, θα νομίση πως δέν είσαι πλέον εις του Στάρκ και πως τ' αφεντικό σου δέν έχει κανένα δικαίωμα εις τον καιρόν σου και εις τή δουλειά σου.

"Οχι, Φράντς μου, ο Στάρκ δέν πρέπει να δουλεύη με όρεξη και κύταζε μη χάσης τον καιρό σου μ' αυτά τα παιγνίδια και δέν μάθης μία τέχνη

που να βγάξη με τιμή το ψωμί σου. Ο Φράντς υπεσχηθη εις την μάμην του να εργάζεται με μεγάλην φιλοπονίαν εις το βαρελοποιείον, και να εκτελή ακριβώς όλας τας διαταγάς του Στάρκ. Έπειτα είπεν ότι ο Κρές τον έσυμβούλευσε να μη δεικνύη συχνά την κιβωτόν, και να μη όμιλή εμπρός εις τους γείτονας πως θα στείλη μίαν άλλην εις την αγοράν τής Φραγκφούρτης.

Η Λίσετ, ως είδομεν, ήθελε να δεικνύη εις όλους τον θησαυρόν της, άλλ' αφ' ότου είδεν ότι ήτο δυνατόν να τής τον αφαιρέσουν, τον έκρυπτε με προσοχήν. Εξς τούτο την παρεκίνει τώρα και ή σκέψις ότι ο Φράντς ήδύνατο να καρδίση χρήματα, και εν ό εκείνος εργάζεται, αυτή υπελόγιζε πόσα πράγματα θα ήγούραζον με τα δυο τάλληρα, τα όποια θα έφερεν ο Κρές από την Φραγκφούρτην.

[Έκαστα συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΧΕΙΡΟΣ

Πρός τας μητέρας και τους διδασκάλους.

Σας εξορκίζω να ρίψετε βλέμμα σκευτού εις την άθλιαν μου τύχην και να συντελέσετε εις το να παύση ή πρόληψις τής οποίας είμαι θύμα. Είμεθα δύο αδελφαί οι όφθαλμοί του ανθρώπου, τα ότια του δέν όμοιάζουν περισσότερον μεταξύ των παρ' όσον όμοιάζομεν ήμεεις και θα εξώμεν τόσον άρμονικά όπως οι όφθαλμοί και τα ότια, αν, δέν ήξεύρω κ' εγώ πως, δέν έγίνετο μία μεροληπτική, μία υβριστική διάκρισις μεταξύ έμου και τής αδελφής μου.

Την αδελφήν μου την θεωρούν ανωτέραν μου ποιοί κόποι, ποιαί θυσίαι δια να μορφωθή αυτή! μόνον δια την ιδικήν μου ανατροφήν κανείς δέν φροντίζει. Εξς την αδελφήν μου διδουν διδασκαλον ζωγραφικής, καλλιγραφίας, χειροτεχνημάτων' άλλ' αν εγώ τύχη ποτέ να πιάσω πένναν, μολυβδοκόκινδουλον ή βελόνην με υβρίζουν.

Η αδελφή μου εις πολλάς περιπτώσεις ζητεί την συνδρομήν μου, θέλει όμως ή φαντασίμην να έχη αυτή την διεύθυνσιν, να με προσκαλή μόνον εν ώρα ανάγκης και να με έχη ως υπηρέτριαν.

Μη νομίσετε ότι αυτά που σας γράφω, τα γράφω από ματαιοφροσύνην' όχι τα παράπονά μου έχουν λόγον πολύ σπουδαιότερον.

Τας έργασίας τας εκτελεί ή αδελφή μου και εγώ. Τι θα συμβή αν αυτή προσβληθή από ασθένειάν τινα; Τι θα γίνη τότε ή οικογένειά μας; Δέν θα

μετανοούν οι δυστυχεις γονεις μας διασ' εφέρθησαν με τόσην μεγάλην διαφοράν εις δύο αδελφάς, ατινες όμοιάζουν τόσον προς άλλήλας; Δυστυχία μας! Η άποθάνωμεν από την πείναν, διότι ενό ούτε να γράφω ήξεύρω, ούτε να ράψω και δι' αυτήν την επιστολήν την όποιαν σας γράφω ήναγκάσθη να καταφύγω εις ξένην χείρα.

Δέν νομίζετε ότι είναι καιρός να δώσετε να έννοήσουν όλοι, ότι ή τοικίτη μεροληπτική διαγωγή είναι άδικος και επιβλαβής, και χωρίς λόγον;

Μεθ' ύπολήψεως
Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΧΕΙΡ

Ο ΜΕΓΑΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΟΦΙΣ

Ήτο μίαν φοράν εν φαράκι από κληνήν οικογένειαν δέν ένθυμούμαι πλέον καλά το όνομά του, άλλ' ήξεύρω ότι είχε δεκαοκτώ χιλιάδας αδελφούς και αδελφάς, όλους τής αυτής ηλικίας.

Τα φάρια ταύτα ούδέποτε έγνώρισον τον πατέρα των ή την μητέρα των, ουδ' ήλθον εις τον κόσμο, άμέσως ή ναγκάσθησαν να τρέξουν να εύρουν την τροφήν των' να πίουν, είχαν ολόκληρον τον Ωκεανόν' ως προς το φαγητόν εκάμαν ό,τι είμπούσαν, ταξείδουοντα επί θάλασσαν εις θάλασσαν εφ' όσον δέν εύρισκον πλέον τίποτε περίε των.

Ήτο θαυμασία ήμέρα' ο ήλιος έλαμπε και καθίστα διαφανή την γαλανήν θάλασσαν' διεκρίνετο εις αυτήν ολόκληρος κόσμος παραδόξων όντων' εις τα βάθη τής δε υπήρχον θαλάσσια θηρία, τα όποια αν ήνοιγον τον τρομερόν στόμα των θα κατέπιον εις μίαν φοράν τας δεκαοκτώ χιλιάδας των μικρών ψαριών.

Εκείνα, μη ύποπτευόμενα τον κίνδυνον, εκολύμεν όλα μαζί' προσέπιον δε με ζωηρότητα ότε εξεφαγα και βαρύ και μακρόν έπεσεν από ύψηλά εις το μέσον αυτών. Πολλά έκαστοτύς εξ αυτών συνετρίφθησαν από την σύγκρουσιν, άλλα επληρώθησαν και το πράγμα εξετείνετο, εξετεινετο όλονεν και εδουλλέζετο εις την θάλασσαν' είχεν ήδη μήκος πολλών μιλίων και εν τούτοις άκόρη δέν έφαινετο το τέλος του.

"Οχι' μόνον τα μικρά φαράκια μας, άλλα και τα μεγάλα και τα δυνατά ως και τα βστρακα και αι θαλάσσιαι χελώναι, όλοι οι κάτοικοι των θαλασσών με εν λόγον έξεστάθησαν από φρίκην καθώς είδον τον πελώριον εκείνον έγχελιν, διόν αντίθετως προς ήμας τους ανθρώπους αυτά τα όποια είναι εκ φύσεως παγωμένως ζεσταίνονται εκ του φέθου. Άλλα ή ήτο το φαινόμενον τούτο; Το έμανεβαστε. Ήτο το μέγα τηλεγραφικόν καλωδιον το όποιον ετοποθετόν μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής.

Η ταραχή δέν έπαυεν εις τας ύπό την θάλασσαν χώρας' τα πετώντα ψάρια, δια να προφυλαχθώσιν από τον κίνδυνον, επήδων υπεράνω τής επιφανείας τής θαλάσσης ύψηλότερα παρ' όσον εις τον τελευταίον σεισμόν. Πολλά φάρια κατέβησαν μεθ' όρηις μέχρι του πυθμένος τής θαλάσσης και ανήγγειλαν την προσέγγισιν του θηρίου εις τους εκεί κάτω όμοίους των.

Η είδησις επροξένησε μεγάλην φρίκην' μερικά άγριόψαφα άφηκαν το θυμά το όποιον είχαν άρκάση, πολλοί άστακοί ήσάθησαν τόσην δυνατήν συγκίνησιν ώστε το κέλυφος των εθραύσθη, μία δε μεγάλη καρabis από την ταραχην τής ήρχισε να βαδίξη προς τα εμπρός, όπως όλοι.

Εν μέσω τής συγχύσεως εκείνης αι δεκαοκτώ χιλιάδες των ψαριών έχασαν τα ίχνη άλλήλων και διεσκορπίσθησαν εις τον ωκεανόν. Μόνον έκαστον περίπου έμειναν μαζί, ζωωμένα πλησίον ενός βράχου, ακίνητα.

Μετά τινας ώρας, βλέποντα ότι τίποτε δέν συνέβαινον, εξήλθον ήσυχα ήσυχα από την κρύπτην των, και τολμήσαντα να στραφούν προς το μέρος όπου ήτο δυνατόν να εύρισκεται το θηρίον, το είδον εξηλωμένον εις το βάθος τής θαλάσσης, έντελώς ακίνητον, ουδ' δεικνύον διάθεσιν τινα να κινήθη.

— Είνε δόλος, είπεν ο γνωστικότερος τής συντροφίας' ός μη πλησιάζωμεν, ός το άψησωμεν ήσυχον και ός υπάγωμεν να ίδωμεν μήπως επανεύρωμεν μερικους από τους συντρόφους μας. Άς μη ανησυχώμεν πλέον δι' αυτόν τον ξένον.

Άλλα το μικρότερον των ψαριών τούτων, το όποιον ήτο συγχρόνως και το περιεργότερον, ήθελε και καλά να λάβη μερικας πληροφορίας δια το θηρίον, και να μάθη πρό πάντων με ποιον σκοπόν ήλθε να αναστατώσθ τον ωκεανόν.

— Άς αναβώμεν εις την επιφάνειαν τής θαλάσσης, είπε από πάνω κατέβη το θηρίον' απ' εκεί επάνω θα μας δώσουν πληροφορίας.

Και όλη ή συντροφία διηυθύνθη προς τα επάνω' ότε εφθασαν προς την επιφάνειαν τής θαλάσσης, είδον ότι ο καιρός ήτο ήσυχος και πολύ ώραιος' επί των ήσυχων κυμάτων εις δελφίν διεσκέδαζε κάμιναν τούμπες. Τα μικρά φάρια τω είπον, ότι αφ' ου μένει τόσον συχνά εκτός του ύδατος θα είδε χωρίς άλλο το θηρίον να όρηιθη εις την θάλασσαν και έξητησαν πληροφορίας.

Άλλ' ο δελφίν όστις ήτο πολύ υπερήφανος δια την χάριν με την όποιαν εκάμνε τας συτροφίας του, είχε την προσοχήν του εστραμμένην προς τον εαυτόν του, δέν είδε τίποτε, δι' ο έφύλαξε περιφρονητικην σιωπήν και εξηκολούθησε τα παιγνίδια του.

Τότε απέταθησαν εις ένα καρχαρίαν' ούτος ως όλοι οι καρχαρία ήτο επικίνδυνος, διότι εύχαριστετο πολύ να τρώγη τα μικρά φάρια' άλλα την ήμέραν εκείνην ήτο χορτάτος, και είχε την ευγένειαν ν' απαντήσθ.

— Θα ήκανοποιήσω την περιέργειάν σας, είπε. Γνωρίζετε βέβαια ότι όταν θέλω ήμπορώ να εξέλθω από το νερόν και να ζω αναπνέων άερα. Συχνά αναβαίνω εις τους σκοπέλους και βλέπω τι συμβαίνει έξω εις την στερεάν. Έκει κατοικούν όντα γεμάτα κακίαν, και άπιστίαν' εις την γλώσσάν των λέγονται άνθρωποι. Οι άνθρωποι όλον τον καιρόν των εξοδεύουν να μας στήνουν δικτυα και ενέδρας, άλλα τους διαφεύγομεν συχνά, και αυτώ εκάμε και το μεγάλο χέλι δια το όποιον ενδιαφέρεσθε τόσον.

«Ήτο εις την έξουσίαν των, το είχαν πρό πολλού βεβαίως σύρη εις την ξηραν με δόλον ή με βίαν. Αυτάς τας ήμέρας το εφόρτωσαν εις έν μεγάλο πλοίον δια να το μεταφέρουν εις μακρόν τόπον. Πόσον εδυσκολοεύθησαν να το τοποθετήσουν εις το πλοίον! άλλ' επί τέλους το κατώρθωσαν' χωρίς άλλο αι δυνάμεις του θα ώλιγότευεσκον τόσον καιρόν που έμεινε έξω από την θάλασσαν' το εκάμαν κουλούρα' ήγούσα όλον τον θόρυβον και τον κρότον τής πάλης. Άλλ' αφ' ου έπεσαν εις την θάλασσαν, τους εξέφουε και έγινεν άφαντον. Είδα ότι επροσπάθουν με κάθε τρόπον να το κρατήσουν, άλλ' εξεδίπλωγεν άκαταπαύστως τας σπείρας του και διηυθύνθη εις το βάθος του ωκεανού όπου θα ξεκουράζεται τώρα.

— Ως προς το μακρος του είναι άναλόγως πολύ ισχύόν, είπεν έν από τα ψαράκια.

— Ω, διότι το άψηκον να πεινά, απειρήθη ο καρχαρίας. Τώρα που ήλθε πάλιν εις το στοιχείον του θα ξαναύρη το πρώτο του πάθος. Άλλα θαρρώ πως είναι το μεγάλο φίδι τής θαλάσσης, δια το όποιον όμιλούν τόσον οι άνθρωποι και το φοβούνται τόσον. Άλλοτε δέν επίστευα πως υπάρχει, άλλα σήμερα που το είδα με τα μάτια μου, ήξεύρω πως δέν είναι παραμύθι.

Μετά τας λέξεις ταύτας ο καρχαρίας εκάμε μίαν βουτιάν και εξήφανίσθη.

— Τι παράξενη ιστορία! είπον μεταξύ των τα φάρια. Και τί ώρα! που διηγείται ο καρχαρίας, τί γνώσεις που έχει! Αν και δέν πρέπει να επαινώμεν ένα τόσο φοβερό φάρι που αφανίζει την φυλήν μας. Τώρα που έμάθαμεν τί τρέχει, ός πάμε περίπατον ζωηρά όπως ταριάζει εις μικρά φάρια.

— Πώς; είπε το μικρότερον εξ αυτών, το όποιον ήτο, όπως ένθυμείσθε, και το περιεργότερον, δέν θέλετε να έλθετε να βεβαιωθήτε αν είναι αλήθεια όσα

μας είπεν ο καρχαρίας; Δέν θέλετε να ιδήτε από πλησίον το μεγάλο φίδι τής θαλάσσης το όποιον κάμνει να τρέμουν οι άνθρωποι, οι χειρότεροι έχθροί μας;

Άλλα τα άλλα φάρια δέν είχαν διάθεσιν να μάθουν περισσότερα' το μικρόν απέφασκε τότε να επιχειρήσθ μόνον του το πράγμα, και άφησαν τους αδελφούς του ώρμησεν εκ νέου εις το βάθος του ωκεανού.

[Έκαστα το τέλος]

Έκ των του "Ανδρέαν

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ δύο συμβαητόν :

- Ο μπαμπάς σου λοιπόν, είπες Άνδρέα, έχει πενήντα χρόνια που εργάζεται;
- Ναι, και όμως δέν άσπρησε τή δουλειά.
- Έχει δυνατήν κρσίον, φαίνεται.
- Όχι, άλλα είναι άνθρωποπώλης.

Έστρέφη έκ της Χείρας του Παναγιώτου.

- Ο Κουριοκεφαλάκης εις το Ταχυδρομείον.
- Έχω κανένα γράμμα;
- Το όνομά σου;
- Είναι περιττόν' θα το ιδήτε εις την επιγραφήν.

Έστρέφη έκ του Αποφράγματος Πολιτιστού.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

«Πόσα κοράσια με ζηλεύουν, διότι έχω μίαν τόσον καλήν φίλην και πόσον επήθουμοσι και αυτώ να συμμετάσχωσι τής φίλης σου!» με γράφει ή Καρδέττις. Εις την καρδίαν μου, καλή μου φίλη, έχω τόπον δι' όλας τας έλληνίδας, δι' όλους τους έλληνοπαιδας, και το εισητήριον είναι τόσον εύνοον!

Σε εύχαριστώ, Αηδών του Πηλίου, σε εύχαριστώ διότι εις τας προσευχάς σου παρακαλείς τον Θεόν και δι' έμέ' το γλυκό και άθονν κελήθμά σου εύμενός εισακούει ο "Υψιστος και ίδού διατί ή ζωή μου όλονεν παρατείνεται προς χαράν των αγαπητών μου φίλων.

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Μπαρμπα Λιτάρδε. Και όσοκις εύχαρίζε από τα μαθηματικά σου γράψε μου. Είθεύρω πόσον πρέπει να μελετά. Ένας μαθητής του Σχολαρχείου όταν μάλιστα έννοι να είναι ο πρώτος τής τάξεως του.

"Οχι, Ανδρέε Στρατιώτα, κατάλογον εισφορών υπέρ των εκ του σεισμού παθόντων αδελφών μας δέν θα άνοήσω' εύκαλύπερον είναι οι φίλοι μου να δώσωσι τας εισφοράς των εις τα σχολεία, τα όποια πάντα σχεδόν ήνοιξαν τούτους καταλόγους.

Πολύ δικαιολογημένη ή άλλαγή του ψευδωνυμου σου, Ανθόστραφί Μάτε. Η έκδοσις τής Βιβλιοθήκης τής Διαπλάσεως' διεκρίθη προσωρινώς άλλα θα επαναληθθ' πάλιν μίαν ήμέραν ίσως το προσέξης έτος.

Σε εύχαριστήσεν υπερβολικά ή απροσδόκητος εμφάνισις μου, λέγει, Φαλαετία; Πως λοιπόν και σ' άδίκη έπίσευσε προς σιγαγήν ότι θα πάωσ' τας επισκέψεις μου και σοι έφάνη απροσδόκητος ή εμφάνισις μου;

Η παράκλησις σου, φίλε Κ. Κοιμεντή, αδινάτον ήνα εκπληρωθθ' χωρίς δια τόσον ακροσελείς πνευματικάς άσκήσεις δέν υπάρχει. Μικράς μικράς στέλλε μου, και σοι είναι καλαι θα δημοσιωνται.

Όσοι εις την Αλαριδα τής Χάλης όφειλο

